

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2021, čj. 024323/2021/KUSK/OLPPŘ/ZAV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2022, čj. 52 A 16/2021-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci Nejvyšší správní soud řeší otázku, zda příkaz, který nebyl prvním úkonem v řízení a proti němuž podal obviněný z přestupku odpor, přerušuje běh promlčecí doby.

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[2] Městský úřad Mnichovo Hradiště rozhodnutím ze dne 13. 1. 2021, čj. MH-OD/1429/2020-17, shledal žalobce vinného ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, jelikož řídil motorové vozidlo pod vlivem návykové látky THC (l⁹-tetrahydrokanabinol). Žalobci uložil pokutu ve výši 4 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši

6 000 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud se předně neztotožnil s žalobcem v tom, že by se odpovědnost za přestupek promlčela. Žalobce argumentoval, že vydání příkazu nepřerušuje běh promlčecí doby, jelikož se nejedná o rozhodnutí, jímž by byl obviněný uznán vinným. S tím krajský soud nesouhlasil; i příkaz takovým rozhodnutím je.

[5] Krajský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že by městský úřad pochybil při vyřizování námitky podjatosti. Žalobce v řízení před městským úřadem namítl, že úřední osoby jsou podjate z důvodu finanční motivace vydávat rozhodnutí o vině. Městský úřad tuto námitku nepředložil služebně nadřízenému údajně podjaté osoby, neboť si vyhodnotil, že se jedná o námitku systémové podjatosti dle § 14 odst. 2 správního řádu. Krajský soud dal žalobci za pravdu v tom, že se nejednalo o námitku systémové podjatosti (důvodem nebyl zaměstnanecký či služební vztah, ale tvrzená motivace – vnitřní psychický stav – ukládat pokuty). Přesto však dle krajského soudu městský úřad nepochybil. Podaná námitka podjatosti totiž nesplňovala podmínky pro to, aby vyvolala postup dle § 14 odst. 3 správního řádu. Byla nepodložená a spekulativní. Jednalo se o obstrukční taktiku, nikoliv o skutečné domáhání se zákonných práv.

[6] Krajský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že by došlo k takovým pochybením při výslechu svědků, že by to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce namítal, že výslechy byly nezákonné, neboť z protokolu o ústním jednání nebylo zřejmé, zda městský úřad svědkům nepoložil návodné (sugestivní) či úskočné (kapciózní) otázky. Krajský soud souhlasil, že při protokolaci výpovědi došlo k určitému pochybení (nebyly zaznamenány kladené otázky). Z obsahu protokolu (záznamu o výslechu svědků) ale neplyne, že by byly kladeny jakékoliv návodné otázky. Navíc, i pokud by městský úřad jakoukoliv návodnou otázku použil, nemělo by to automaticky za následek nezákonnost rozhodnutí. Skutkový stav považoval krajský soud za zjištěný dostatečně. Námitky žalobce, že snad mělo docházet k nějakým manipulacím s testovanými vzorky krve, považoval za absurdní spekulace. Stejně – tedy tím, že mělo dojít k manipulaci se vzorkem krve a že vůči němu měli strážníci vystupovat nepřátelsky – žalobce argumentoval v jiné věci, a tak se jednalo o zjevně obstrukční námitku.

[7] Krajský soud za pochybení nepovažoval ani to, že správní orgány neprovedly navržený důkaz výslechem manželky žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s argumentací směřující do třech okruhů: (i) promlčení; (ii) nevyřízení námitky podjatosti a (iii) nezákonnosti svědeckých výpovědí.

[9] V první části kasační argumentace stěžovatel rozporoval závěr krajského soudu, podle něhož vydání příkazu přerušuje běh promlčecí doby. Podle stěžovatele je sice z pohledu právní teorie i příkaz rozhodnutím; právní předpisy však mezi jednotlivými

pokračování

formami rozhodnutí rozlišují. Není proto důvod se domnívat, že zrovna v případě § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je pojem „rozhodnutí“ použit v jeho akademickém významu. Je rovněž nutno vyjít ze smyslu a účelu promlčecích dob. Promlčení má vést orgán veřejné moci k tomu, aby konal v přiměřené době. Stanovené promlčecí doby mají dvojí smysl. Za prvé jsou upraveny doby celkové (tedy kolik času smí uplynout ode dne spáchání přestupku do právní moci rozhodnutí). Za druhé jsou upraveny doby pro jednotlivé dílčí úkony. Vydání rozhodnutí je úkonem, který vyjadřuje naplnění samotného účelu řízení; vydání příkazu je úkonem zcela prázdným a bezvýznamným. Jeho jediným cílem může být buď vyzkoušet, zda účastník neopomene podat odpor nebo dosáhnout (má-li platit výklad krajského soudu) přerušení promlčecí doby. Pokud by platil výklad krajského soudu, mohl by správní orgán vydat příkaz kdykoliv se mu to hodí, a to kolikrát za řízení by se mu chtělo. Takový výklad by umožňoval správnímu orgánu být zcela nečinný a spoléhat se jen na vydávání příkazů pro přerušování běhu promlčecí doby.

[10] Ve druhé části kasační argumentace stěžovatel namítá, že nebyla vyřízena jeho námitka podjatosti. Krajský soud žalobci přisvědčil, že podaná námitka nebyla námitkou systémové podjatosti. Následně však krajský soud uvedl, že se námitkou správní orgány nebyly povinné zabývat z důvodu, že byla zjevně obstrukčního charakteru. Tímto však krajský soud překročil meze soudního uvážení. Krajský soud měl rozhodnutí zrušit, protože dospěl k závěru, že si městský úřad námitku posoudil chybně. Soud nemůže svou úvahou nahradit posouzení správního orgánu.

[11] Ve třetí části kasační argumentace stěžovatel namítá, že provedené svědecké výsledky byly nezákonné. Krajský soud se stěžovatelem souhlasil, že protokoly o výpovědích byly vadné, jelikož nezachycovaly otázky kladené svědkům. Poté však krajský soud dovozoval, jak asi jednotlivé otázky mohly znít a posuzoval, zda se jednalo o návodnou či úskočnou otázku. S takovým postupem stěžovatel nesouhlasí. Jelikož nebyly zaznamenány otázky kladené svědkům, nebylo možné posoudit, zda jejich forma nebyla v rozporu s právem stěžovatele na spravedlivý proces. Za této situace nebylo možné rozhodnutí přezkoumat, a rozhodnutí tak mělo být z moci úřední zrušeno. Krajský soud přitom se stěžovatelem souhlasil, že je podivuhodné, že si svědek pamatoval některé podrobnosti ke dva roky staré události. Za tohoto stavu tedy vyvstaly ve věci důvodné pochybnosti. Soud se stěžovatelem souhlasil i v tom, že výpovědi pravděpodobně nebyly zaznamenány v autentické podobě. Ani to však dle soudu ještě neznamená, že by protokolující úřední osoba do protokolu zanesla cokoli, co by bylo s výpovědí v rozporu. Ani s tím stěžovatel nesouhlasí. Takové posouzení je spekulací, jelikož samotné odpovědi nebyly zaznamenány autenticky. Krajský soud tak nezrušil rozhodnutí, jehož zjištěný skutkový stav fakticky nemá oporu ve spise a nesprávně posoudil právní otázku věrohodnosti a použitelnosti takových výpovědí.

[12] Všechny tři okruhy kasační argumentace stěžovatel považuje za přijatelné, jelikož nebyly Nejvyšším správním soudem řešeny.

[13] Žalovaný ve vyjádření navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta jakožto nepřijatelná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, k nimž přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Jelikož v dané věci rozhodoval samosoudce, zkoumal Nejvyšší správní soud předně přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost, resp. jednotlivé kasační námitky (rozsudek NSS z 28. 11. 2022, čj. 8 Azs 14/2022-21, bod 11 a násl., a tam citovaný rozsudek NSS z 1. 12. 2021, čj. 10 Azs 147/2021-56, body 6 a násl.), svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti viz usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve věci *Ostapenko* (jehož závěry se použijí i mimo oblast mezinárodní ochrany, viz usnesení NSS ze 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Ze třech predestřených otázek je kasační stížnost přijatelná ohledně otázky vlivu vydání příkazu na běh promlčecí doby. Ohledně této otázky však kasační stížnost není důvodná. Ohledně ostatních dvou otázek je kasační stížnost nepřijatelná.

III. 1) Vliv vydání příkazu na běh promlčecí doby

[17] První okruh kasační argumentace se týká otázky, zda vydání příkazu – který však *nebyl* prvním úkonem ve věci a proti němuž stěžovatel podal odpor – přerušuje běh promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022. Tedy otázky, zda je takový příkaz rozhodnutím, jímž byl obviněný uznán vinným.

[18] Kasační stížnost ohledně této otázky je přijatelná. Již početná judikatura Nejvyššího správního soudu (blíže rozebrána níže) řešila situaci, kdy příkaz *byl* prvním úkonem v řízení. Zde řešenou situaci – kdy městský úřad prvně vydal oznámení o zahájení řízení a až následně vydal příkaz – však judikatura Nejvyššího správního soudu zatím výslovně neřešila. Touto otázkou se zabývaly jen krajské soudy. Jedná se tedy o otázku, která zatím nebyla v judikatuře (Nejvyššího správního soudu) řešena.

[19] Judikatura Nejvyššího správního soudu řešila, zda příkaz, který byl prvním úkonem v řízení přerušuje běh promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. a) či b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Tedy otázku, zda je takový příkaz oznámením o zahájení řízení, anebo rozhodnutím, jímž byl obviněný uznán vinným. V rozsudku ze dne 17. 9. 2021 čj. 5 As 75/2019-24, NSS uvedl, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným; takovým příkazem však bylo obviněnému oznámeno zahájení řízení ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky (bod 26). Stejný právní názor plyne také z rozsudku ze dne 7. 4. 2021 čj. 8 As 109/2020-44, v němž NSS opět uvedl, že příkaz představuje oznámení o zahájení řízení, a přerušování běhu promlčecí doby se tedy váže na jeho doručení. Obdobný závěr obsahuje rozsudek ze dne 7. 10. 2020 čj. 3 As 48/2018-43. Opačný závěr, podle nějž takový příkaz

pokračování

přerušuje běh promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, se objevil v rozsudku NSS ze dne 21. 12. 2020, čj. 4 As 250/2020-55.

[20] Tímto nesouladem v judikatuře se zabýval rozsudek NSS z 1. 4. 2022, čj. 6 As 305/2021-37, který se týkal jednoho z řady přestupků, k němuž došlo během akce Klimakemp 2018. Šestý senát NSS v tomto rozsudku shrnul dosavadní judikaturu, včetně zmíněného rozsudku čtvrtého senátu. Šestý senát však vysvětlil, že rozsudek čtvrtého senátu svůj závěr nijak neodůvodnil, a navíc věc posuzoval podle jiného právního předpisu. Jeho poznámka k zákonu o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich tedy byla pro věc nerozhodná. Jednalo se tak pouze o marginální poznámku učiněnou zcela nad rámec nosných důvodů. Taková poznámka nezakládá judikatorní rozpor a s tím spojenou povinnost předložit věc rozšířenému senátu.

[21] Z dosavadní judikatury NSS tedy plyne, že příkaz, jenž je prvním úkonem v řízení, přerušuje běh promlčecí doby dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Otázkou však je, jak je tomu u příkazu, který není prvním úkonem v řízení. Ten logicky nemůže běh promlčecí doby přerušovat dle stejného ustanovení, protože v řízení již bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku. Mohlo by se však stále jednat o rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným.

[22] K tomuto závěru (že příkaz, který není prvním úkonem v řízení, přerušuje běh promlčecí doby jakožto rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným) dospěla rozhodovací praxe krajských soudů. Odkázat lze především na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2022, čj. 47 A 8/2022-33. V něm se krajský soud zabýval prakticky stejnou argumentací jako vznáší stěžovatel nyní (zástupce obviněného byl v obou případech stejný). Tuto argumentaci však soud odmítl a dospěl k závěru, že takový příkaz je rozhodnutím, jímž byl obviněný uznán vinným. Tento závěr zdůvodnil systematikou právních předpisů (především správního řádu) a literaturou na dané téma. Na základě těchto argumentů soud rozlišil příkazy, které jsou vydány jakožto první úkon v řízení (ty běh promlčecí doby přerušují jakožto oznámení o zahájení řízení) a příkazy, které nejsou prvním úkonem v řízení (ty běh promlčecí doby přerušují jakožto rozhodnutí, kterým byl obviněný uznán vinným). Toto rozlišení není čistě akademické, jelikož k přerušení běhu promlčecí doby dojde v těchto dvou situacích v jinou chvíli. U příkazu, který je prvním úkonem v řízení, se tak stane až jeho doručením obviněnému. U příkazu, který není prvním úkonem v řízení, se tak stane již jeho vydáním. S argumentem, že zákon rozlišuje rozhodnutí a příkaz, se soud neztotožnil – není důvod takto rozlišovat jednotlivé formy rozhodnutí. I příkaz je rozhodnutím. Nakonec správní řád v § 150 odst. 3 poslední věta výslovně stanoví, že příkaz, proti kterému není podán odpor, se stává pravomocným a vykonatelným *rozhodnutím*. Podání odporu (nebo obecně jakéhokoli opravného prostředku) přitom může mít vliv pouze na právní moc a vykonatelnost rozhodnutí, nikoli na povahu odporovaného aktu (rozhodnutí). Stejně danou právní otázku posoudil i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 28. 12. 2020, čj. 61 A 9/2020-43. Ten byl však vydán ještě v době, kdy nebyl ustálen názor na to, zda příkaz, který je prvním úkonem v řízení, běh promlčecí doby přerušuje dle písm. a) či b) § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Soud tak ve svém rozsudku počítal s oběma variantami, avšak přiklonil se k názoru (který byl později Nejvyšším správním soudem odmítnut), že se tak děje dle písm. b) (že tedy, i pokud je příkaz prvním úkonem v řízení, tak běh promlčecí doby

přerušuje jako rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným). Tento právní názor byl tedy překonán judikaturou NSS.

[23] To, že příkaz, který nebyl prvním úkonem v řízení, přerušuje běh promlčecí doby jakožto rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným, potvrzuje i literatura. Komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, komentář k § 32) uvádí, že pokud je příkaz prvním úkonem v řízení, bude běh promlčecí doby přerušovat jakožto oznámení o zahájení řízení. Následně komentář doplňuje: „*Pokud se promlčecí doba přerušuje doručením příkazu, pokud je prvním úkonem v řízení, tak z toho a contrario plyne, že pokud příkaz není prvním úkonem v řízení, pak se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, neboť příkaz je zvláštním druhem rozhodnutí.*“. Obdobně viz: „*Stejná pravidla platí i pro příkaz (§ 90 PřesZ), nebyl-li vydán jako první úkon v řízení – v tomto případě dochází k přerušení běhu prekluzivní doby (rovněž) okamžikem jeho vydání.*“ (Grygar, T. Délka a běh promlčecích (prekluzivních) dob u přestupků – 2. část. Právní rozhledy 6/2023, s. 191).

[24] Stejný závěr podporuje i legislativní vývoj. Příslušné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich totiž bylo novelizováno zákonem č. 417/2021 Sb., s účinností od 1. 2. 2022, a to tak, že bylo doplněno výslovně pravidlo k příkazu, který je prvním úkonem v řízení. Dané ustanovení [§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich] tak nyní zní *Promlčecí doba se přerušuje ... b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením* (zvýrazněn text novely). Důvodová zpráva k této novele uvádí, že změna zákona je v souladu se stávající výkladovou praxí a pouze doplňuje výslovné pravidlo. Navíc důvodová zpráva poznamenává, že „*Z dikce nově navrhovaného písmene b) a contrario plyne, že pokud příkaz není prvním úkonem v řízení, pak se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, neboť příkaz je zvláštním druhem rozhodnutí.*“. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že tato úprava není v nyní řešené věci použitelná, jelikož se stala účinnou později. Avšak jak plyne z důvodové zprávy, novelizace neměla použitelná pravidla měnit, ale pouze zakotvit stávající výklad. Navíc v této věci použitelná část ustanovení (tedy část před středníkem: *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*) změněna nebyla.

[25] Nejvyšší správní soud se se závěry krajských soudů i odborné literatury ztotožňuje a s jejich závěry souhlasí. Pokud tedy příkaz není prvním úkonem v řízení, přerušuje běh promlčecí doby jakožto rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným. Nejvyšší správní soud tedy se stěžovatelem nesouhlasí, že by slovo „rozhodnutí“ vylučovalo použití daného pravidla na „příkaz“. I příkaz je rozhodnutím, a není tak důvod na něj dané pravidlo nepoužít. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani se stěžovatelovým hodnocením povahy a smyslu příkazu (tedy, že se má jednat o úkon zcela prázdný a bezvýznamný). Příkaz je jedním ze způsobů, jak věc vyřešit, a to finančně i časově šetrným způsobem. V řadě případů přitom obviněný spáchání přestupku nerozporuje, a tedy vydáním příkazu může být věc také skončena (nemusí se jednat pouze o situace, kdy obviněný opomene odpor podat). Samozřejmě je zde i varianta, že obviněný odpor podá. Ale i proti rozhodnutí se lze odvolat. Judikatura pak již dovodila, že pokud je rozhodnutí na základě odvolání zrušeno, nemá to na přerušení běhu promlčecí doby vliv (rozsudek NSS z 24. 4. 2023, čj. 8 As 295/2021-35). Zákon každopádně přerušení běhu promlčecí doby nespojuje pouze s rozhodnutím určité

pokračování

formy či typu; není tedy důvod takto rozlišovat mezi příkazem a rozhodnutím (v podrobnostech viz výše odkazované zdroje).

[26] Co se týče argumentu, že pokud i příkaz přeruší běh promlčecí doby, umožní to správnímu orgánu bez omezení pomocí příkazu přerušovat běh promlčecích dob, tak s ním se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Předně takovému postupu brání stanovení maximálních dob v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle tohoto ustanovení odpovědnost za přestupek po stanovené době zaniká, a to bez ohledu na přerušení běhu promlčecí doby. Navíc se judikatura již vymezila proti případům, kdy by byl určitý úkon učiněn pouze s tím účelem, aby bylo dosaženo přerušení (blížíci se) promlčecí či prekluzivní doby (viz judikatura citovaná v rozsudku NSS, čj. 8 As 295/2021-35). O takový případ se zde zřejmě nejedná – v době vydání příkazu zbývalo do uplynutí promlčecí doby více než půl roku. Nakonec ani stěžovatel nic takového netvrdí.

[27] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že zde přijatý právní názor není v rozporu s předchozí judikaturou. Předchozí judikaturu je totiž nutno číst v kontextu toho, že řešila příkaz, který byl prvním úkonem v řízení. Když tak rozsudek čj. 5 As 75/2019-24 uvádí, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nelze považovat za rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným, je to nutné číst v kontextu dané věci, v níž byl takový příkaz oznámením o zahájení řízení.

[28] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že pokud příkaz není prvním úkonem v řízení, přerušuje běh promlčecí doby jakožto rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným, tedy dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Závěry krajského soudu jsou proto správné a první okruh kasační argumentace stěžovatele neobstojí.

III. 2) Nevyrízení námitky podjatosti

[29] Nepříjemná je kasační stížnost ohledně tvrzeného nevypořádání námitky podjatosti. Obdobnou námitkou podjatosti se již několikrát NSS zabýval, a to například v rozsudcích ze dne 5. 5. 2023, čj. 5 As 63/2022-29, ze dne 12. 2. 2021, čj. 2 As 214/2019-38, ze dne 25. 11. 2022, čj. 3 As 209/2020-70, či ze dne 22. 2. 2022, čj. 7 As 356/2019-41. Například i ve věci čj. 5 As 63/2022-29 přitom takovou námitku správní orgány vyhodnotily jako námitku systémové podjatosti a NSS v tomto nespátl žádné pochybení. Co se týče tedy samotného právního posouzení uplatněné námitky, dovodila početná judikatura, že jde o námitku zcela neopodstatněnou a spekulativní, jejímž jediným cílem je obstrukce řízení. Jako taková nevyvolává postup dle § 14 odst. 3 správního řádu. V podrobnostech soud odkazuje na předchozí rozhodnutí.

[30] Argumentace stěžovatele se v této otázce nesoustředila jen na posouzení samotné námitky, ale i na procesní postup krajského soudu, který odůvodnění rozhodnutí žalovaného korigoval bez toho, aby jej zrušil. Stěžovatel toto považuje za překročení soudního uvážení. Soudní uvážení není úplně přesný pojem, jelikož se nejedná o to, že by krajský soud nahrazoval správní uvážení vlastním „soudním uvážením“. Jedná se spíše (dle stěžovatele) o to, že krajský soud napravit vadu rozhodnutí žalovaného vlastní (rozdílnou) argumentací. V této části tedy stěžovatel napadá procesní postup krajského soudu.

[31] Jak již bylo vysvětleno výše v bodu [15], kasační stížnost může být přijatelná ze čtyř důvodů. Tři z těchto důvodů směřují k řešení určité právní otázky (prostřednictvím těchto důvodů přijatelnosti plní NSS svou roli sjednocovatele judikatury) a čtvrtý pak na zásadní pochybení v řízení. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno dispoziční zásadou (např. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejinak je tomu u posuzování přijatelnosti kasační stížnosti (usnesení NSS z 18. 8. 2022, čj. 2 Ads 185/2021-27 či z 23. 6. 2022, čj. 4 Azs 318/2021-26). Pokud tedy kasační stížnost nebrojí proti posouzení právní otázky ze strany krajského soudu, logicky nepřichází v úvahu přijatelnost dle prvních třech výše citovaných důvodů (pokud není předmětem kasačního řízení právní otázka, nemůže se jednat ani o otázku neřešenou, řešenou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu). V úvahu pak přichází jen důvod čtvrtý, který je však výjimečným nástrojem pro řešení zásadních pochybení. Sestává se především ze dvou typizovaných situací: (a) napadený rozsudek je v rozporu s judikaturou NSS a nelze vyloučit, že bude k rozporům s judikaturou docházet i v budoucnu, či (b) v jednotlivém případě krajský soud hrubě pochybí (viz usnesení ve věci *Ostapenko*). Pro přijatelnost dle situace (a) je opět nutné, aby stěžovatel brojil proti posouzení právní otázky. Pokud tomu tak není, přichází v úvahu jen situace (b), u níž je však vyžadováno skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (opět viz usnesení ve věci *Ostapenko*, jakož i řada navazujících rozhodnutí, například usnesení NSS z 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26 či z 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28). Lze tedy shrnout, že kasační stížnost bude přijatelná především tehdy, pokud brojí proti posouzení určité právní otázky. Pokud stěžovatel naopak napadá skutková zjištění či procesní postup v konkrétní věci, bude kasační stížnost přijatelná jen ve výjimečných případech.

[32] V tomto případě se nejedná o takovou tvrzenou procesní vadu, aby založila přijatelnost kasační námítky. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že správní soudy nemohou napravovat vady správního rozhodnutí vlastní argumentací. Mohou však odůvodnění správních rozhodnutí dílčím způsobem korigovat (viz například Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 78). To, zda lze ještě správní rozhodnutí korigovat, anebo je nezbytné jej zrušit, je vždy otázkou individuálního posouzení. Soud musí zvažovat mimo jiné to, zda se dílčí nesprávnost týkala podstaty věci, jak moc je nutné rozhodnutí korigovat, jaké jsou důsledky dílčí nesprávnosti a tak podobně. V tomto případě se popsaná korekce netýká samotné skutkové podstaty přestupku, ale procesního postupu ve věci. Posouzení správního orgánu i soudu má stejné důsledky, rozdílná je pouze klasifikace dané námítky. K samotné námitce podjatosti je pak již velice obsáhlá judikatura, která tuto námitku považuje za obstrukční. S ohledem na tyto skutečnosti tedy tvrzené pochybení krajského soudu není tak zásadní, aby založilo přijatelnost kasační námítky.

III. 3) Pochybení při protokolaci svědeckých výpovědí

[33] Třetím okruhem kasační argumentace stěžovatel napadá způsob protokolace výpovědí svědků. Krajský soud se stěžovatelem souhlasil v tom, že došlo k určitým pochybením. Po celkovém zhodnocení však dospěl k závěru, že tato pochybení neměla na zákonnost rozhodnutí vliv. Stěžovatel toto posouzení rozporuje. Jeho argumentace však není přijatelná.

pokračování

[34] V případě třetího okruhu kasační argumentace stěžovatele se jedná opět o situaci, kdy stěžovatel napadá procesní postup správního orgánu a posouzení vlivu těchto pochybení na zákonnost rozhodnutí (včetně posouzení vlivu těchto pochybení na zjištěný skutkový stav). Tato argumentace by tedy mohla být z výše popsaných důvodů přijatelná jen dle čtvrtého důvodu přijatelnosti. Avšak ani zde tvrzená pochybení nejsou takové povahy, aby přijatelnost založila. Svědecké výpovědi primárně vyvracely argumenty stěžovatele o tom, že se k němu hlídka měla chovat nepřátelsky či manipulovat se vzorkem krve. Samotné skutkové podstaty přestupku se tedy netýkaly. Krajský soud pak pečlivě vysvětlil, proč tvrzená pochybení při protokolaci neměla na posouzení věci vliv. Stěžovatelova polemika s jeho závěry vlastní zájmy stěžovatele zjevně nepřesahuje. Stěžovatel měl navíc možnost se ústního jednání zúčastnit a případně klást svědkům otázky. Jeho práva byla tedy zachována dostatečně a nedošlo k žádnému porušení práva na spravedlivý proces. Případné pochybení při protokolaci výpovědí svědků pak nemohou založit ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak stěžovatel naznačuje. Krajský soud rovněž vysvětlil, že z argumentace stěžovatele (o tom, že se k němu měla hlídka chovat nepřátelsky či měla zaměnit vzorky krve) je zjevná její obstrukční povaha, což potvrzuje i to, že stejně stěžovatel argumentoval v jiném řízení. Kasační námitky proti posouzení krajského soudu tedy svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatele, a jsou proto nepřijatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Kasační stížnost není důvodná, a Nejvyšší správní soud ji proto dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. srpna 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu